

"ПРЕТЕЖАК САМ ЈА ЗА ТВОЈЕ СНОВЕ. САЊАЈ НЕШТО БЕЗ ЧЕГА ЋЕШ СЈУТРА МОЋИ."

Као што то увијек бива, почело је скривено. Од појавности облика, боја, људи и гласова, који се између нас и међу нама мимоилазе, пролазе, неки дотичу, неки ни не окрзну, а неки оставе бљесак сјећања који се пали као пламен шибице, када пробудимо скривена осјећања. И увијек исто питање: „Да ли остају трагови наших прстију и живота које смо дотакли?“

Срце памти трагове.

Навиру они сваког дана.

Сјећам се музике. То је нешто што је увијек било ту. Пратило је наше кораке и водило ка путевима, али се не сјећам ни када ни како је почело. Дубоко скривена жеља, за коју ни сами не знамо, води нас и држи невидљивим нитима које ће нас спојити.

Та жеља се угнијездила у мени, и није ме више напуштала. Било јој је удобно, а и мени.

За мене је то потпуно ново осјећање. Ја сам већ живио живот изнад овога. Нисам видио стварност, ал' зар није стваран само онај свијет који је у теби? Моја неодлучност, некад јака, а некад сићушна. Немоћна спрам твоје фикције и жеље да у мени видиш себе и само теби лијепу слику коју си сама створила. Желиш да ходамо, а да под не дотичемо, желиш да се погледамо, а да знамо шта осјећамо, желиш да само мислимо, а да не говоримо.

Другу свјетлост и не видиш, одбијаш је од себе као огледало, и мислиш да се ја издвајам из те гомиле. Ти желиш да ја будем твоје огледало. Од тебе се одбијам и ти ме правиш.

Од мене желиш да саградиш савршен инструмент. Након сваке сумње ти си све даља, а ја све ближи правој слици, коју ниси остварила. Ниси је ни препознала јер ниси ни хтјела. Опирала си јој се и бјежала у наш свијет док је текла музика. Знала си да и мене завараваш да сам баш ја та слика и то огледало. Заволио сам ту слику.

Волим је и сада због начина на који си ме гледала.

Допустио сам себи да заборавим на себе и знао сам помислити: „О, Боже, какву ли моћ преображају љубав има?“

Сада се смијем и не вјерујем колико се тих тренутака сјећам.

У мојој глави навиру немирне сличице љета. Оне су ту сваког дана. Помислим да ли ми вриједе та сјећања и да ли треба да будем инструмент?! Јер, не зна га свако свирати, а ко се то жели нашалити на рачун своје тобожње глупости, свог незнања. Она је знала, а ја нисам. Није видјела да је у мени расла бујица осјећања, много већа снага која је ипак водила у визију јаве. Док је она замишљала боје – иза оног огледала сам живио ја, и живио сам сасвим обичним животом, а она ме је замишљала на

њеним омиљеним мјестима и није ме успјела упознати. Није хтјела да схвати да сам ја још само једна сјена у простору ове замишљене игре коју прати музика која нас је спојила, а не неко ко се издваја из гомиле.

Немања Вукосављевић IV тм